Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі ўніверсітэт

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 10 (598) | Пятніца, 16 красавіка 1965 г. | Год выдання XVIII-ы | Цана 1 кап.

МЁРТВЫЯ ЗАКЛІКАЮЦЬ

Трасцянец. Год 1965... Стромкі абяліск ахвярам трасцянецкага канцлагера ўзнёсся ў сінечу вясновага неба. Ён нібыта радыёстанцыя, што нясе галасы ахвяр над зямлёю, расказваючы людзям аб зверствах фашысцкіх вылюдкаў.

Людзі, будзьце пільнымі, змагайцеся за мір!.. Гэта заклік **201.500** закатаваных у Трасцянцы.

11 красавіка сюды сабраліся тысячы людзей—студэнты, рабочыя, служачыя Мінска, жыхары навакольных сёл, быўшыя вязні беларускага Майданека. Гнеўныя галасы прысутных асуджаюць, заклікаюць прыцягнуць да адказнасці за зверствы тых фашысцкіх галаварэзаў, якія пакуль яшчэ і сёння гуляюць на волі. Жывыя не могуць і не павінны маўчаць!

Гневам і асуджэннем гучыць голас супрацоўніцы Музея Вялікай Айчыннай вайны Веры Сяргееўны Раманоўскай. Яна заклікае ад імя ўсіх, хто шануе мір на зямлі, патрабаваць выдачы фашысцкіх вылюдкаў на суд народны.

Былі сярод удзельнікаў мітынга і быўшыя вязні Трасцянецкага лагера смерці. Цудам ацалелы ад звярыных лап фашыстаў Мікалай Іванавіч Валахановіч расказаў аб шаленстве гітлераўскіх вaяк у канцлагеры. Ён прыгадаў, што сярод катаў была і разбэшчаная гаўляйтэрамі паскудніца, якая ўласнымі рукамі адпраўляла на гібель дзяцей, жанчын, старых. Фашысты не ведалі, не хацелі ведаць, ці то быў малы, ці стары—усе жорстка знішчаліся.

Гэтыя людаеды спачатку растрэльвалі, а потым спальвалі свае ахвяры на вогнішчах. І толькі адзінкам з тысяч цудам удалося выратавацца.

— Так здарылася і са мной,—кажа М. І. Валахановіч. Я не чуў стрэлаў, а калі ачнуўся, зразумеў, што адно вока выбіла куля і выйшла крыху ніжэй другога. Пад покрывам цемры мне ўдалося адпаўзці за барак, а потым выбрацца з лагера.

Гневам загараюцца вочы людзей, якія слухаюць гэтую жорсткую праўду аб злачынствах фашысцкіх катаў. Міжволі сціскаюцца кулакі. Сэрца не хоча маўчаць! Смерць за смерць! Да адказнасці гітлераўскую пачвару!

На мітынгу ад імя моладзі выступіла студэнтка БДУ імя Ул. І. Леніна Вольга Радзькова. Яна заклікае ўсіх яшчэ настойлівей змагацца за мір, не забываць жудаснай трагедыі другой сусветнай вайны. Мір патрэбен не мёртвым, мір патрэбен жывым,—прызыўна гучыць яе голас.

Гнеўныя словы асуджэння гітлераўскім катам далучылі да шматтысячных галасоў Мінчан і ўдзельнікі мітынга—металургі Кузбаса.

У заключэнне мітынга адбылося ўскладанне вянкоў ля падножжа абяліска.

...На трасцянецкім абяліску болем сэрцаў высечаны словы ўшанавання ахвяр. Яны заклікаюць жывых яшчэ настойлівей працягваць барацьбу за мір, помніць і не дараваць фашыстам зверстваў на нашай роднай беларускай зямлі.

К. МОХАР.

НА ЗДЫМКУ: Выступае быўшы вязень Трасцянецкага лагера смерці М. І. ВАЛАХАНОВІЧ.

НА ЗДЫМКУ: Удзельнікі мітынга нясуць вянкі да падножжа абяліска.

ДА 20-ГОДДЗЯ ВЯЛІКАЙ ПЕРАМОГІ

НА ПЕРАПРАВЕ

Сёння мы даём слова ўдзельніку Вялікай Айчыннай вайны, былому камандзіру ўзвода, выкладчыку кафедры рускай мовы Ул. К. Аляшкевічу.

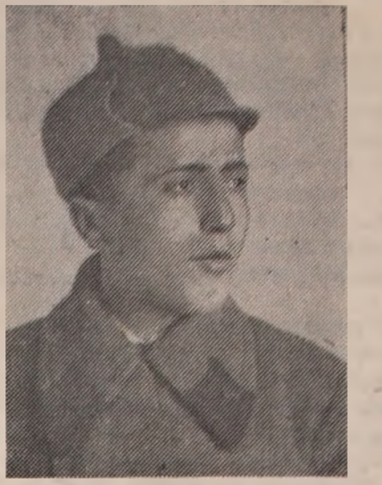

Калі чэрвенскае сонца, не спяшаючыся, садзілася за лесам, мы, дывізійныя сапёры, таропка ішлі да ракі Друць будаваць пераправу.

— Не падвядзіце, браточкі!.. Мы дык гакнем па фрыцу!.. Масток каб вытрымаў, рабіце!.. — гукалі артылерысты, праважаючы нас дабрадушнымі позіркамі.

Да світання над Друццю чуліся глухія ўдары па палях, тоненька пазваньвалі вострыя пілы, з лёгкім вохканнем пастуквалі сякеры, коратка і рэзка пастуквалі па галоўках цвікоў малаткі. Наводка маста заканчвалася.

Працавалі ў гэтыя дні асабліва старанна, з уздымам: турбаваў не загад і не тэрмін — усе чакалі дня наступлення, як светлага свята, як найвялікшай падзеі. Аб беларусах, а іх нямала было ў нашай, 399 стралковай дывізіі, і гаварыць няма чаго: родная зямля прыдавала ім сілы, саграваль душу, мацавала мужнасць.

Войскі Першага Беларускага фронта рыхтаваліся да прарыву. Кожны салдат і афіцэр ведаў—вораг яшчэ дужы: за балацянкамі Друці, на шмат кіламетраў углыб,—шэсць ліній траншэй, мінныя палі, калючы дрот, артылерыя ўсіх калібраў. Выбіць ворага будзе нялёгка.

І вось, нарэшце, наступіла 24 чэрвеня. Напярэдадні ноччу пад густы строкат «кукурузнікаў» мы праклалі па сырым лузе дарогу з драўляных шчытоў—для гармат. Пяхота выходзіла на зыходны рубеж, артылерысты падцягвалі гарматы бліжэй.

А роўна а чацвертай гадзіне раніцы сотні нашых гармат адкрылі ўраганны агонь. Дрыжэла зямля, трапяткім раптам, зрабілася лісце на дрэвах і кустах, паветра калыхалася густымі наплывамі. Білі дзве гадзіны. Над нямецкім пярэднім краем вырасла высокая шэраімглістая сцяна дыму і пылу. Здавалася, што там, за гэтай непраглядняй паласой, нічога жывога ўжо няма.

Ды вось недабітыя яшчэ нямецкія батарэі пачалі агрызацца. Нашы ўдарылі па іх. Двое салдат з майго ўзвода знаходзілася ў гэты час каля маста. Астатнія схаваліся ў невялікім хвайнячку, метрах у ста дваццаці ад берага Друці. Поруч з намі—76 міліметровая гармата, ад яе страляніны ў вушах—звон і глухата.

Кусаючы губы, мы пазіралі ў неба: яно было ўсё ў хмарах, нізкіх, цяжкіх—авіяцыі не разгарнуцца.

Гарматы не сціхалі. Раз-пораз у іх гул дамешвалася пявуча-рэзкае скрыгітанне «кацюшы» — з беразняка ўзляталі маланкава вырaі вогненных мячоў і несліся туды, на ворага, у імглістую слепату дыма.

Каля поўдзеня наша пяхота выбіла немцаў з першай лініі траншэй. Гарматы мянялі пазіцыі. І ў гэты час ад маста прыбег сапёр Садыкаў: на пераправу ўпала два снарады, трэба тэрмінова наводзіць пантон.

Дванаццаць сапёраў падымаюць лодку, выходзяць з хвайнячка. На поўны рост, па полі, пад абстрэлам. Назад — бягом. І гэтак тры разы. Цуд і толькі—нікога не параніла, не забіла. Не прайшло паўгадзіны—пантон наладжаны, трос напяты, гарматы паплылі на той бераг.

Неўзабаве неба пачало праясняцца. Па зялёным лузе да нашага маста ішлі, накульгваючы, параненыя — шмат у каго на галовах бялелі бінты.

Міны завылі нечакана. Адзін залп, потым, бліжэй—другі, нейкі прамежак часу — трэці... Мяне параніла ў нагу.

...Калі санітар зрабіў перавязку і я, абапіраючыся на кульбачку, адыходзіў ад ракі, у небе, ужо зусім чыстым, высокім, сінім, выплылі нашы бамбавозы. Здавалася, у небе ім было цесна—гэтулькі іх было! Забыўшыся аб ране і аб тым, што наўкол не заціхаюць выбухі, я стаяў каля дарогі, задраўшы галаву. Стаяў і адчуваў, як да горла падступае— не праглынуць ком, а ў вачах—закруціліся слёзы. Гэта былі і слёзы гонару за нашу армію, нашу сілу, нашых крылатых герояў. І ў той жа час слёзы горычы—вось толькі пачалося самае галоўнае, нашыя развіваюць поспех, ідуць наперад, а мне—у шпіталь...

ЗА ДОБРУЮ РАБОТУ—ПАДЗЯКА!

Нам хочацца добрым словам расказаць аб добрасумленнай працы лабаранткі кабінета беларускай мовы Іны Афанасьеўны Каралёвай. Нас вельмі многае звязвае з гэтым кабінетам. З першага курса мы працуем у дыялектычным гуртку і таму ўжо само сабой зразумела, што працаваць нам прыходзіцца ў кабінеце беларускай мовы.

Работа ў гуртку, курсавыя работы, даклады, падрыхтоўка да экзаменаў... Усе гэтыя работы выконваліся ў кабінеце беларускай мовы. Патрэбна адразу сказаць, што не адзін раз прыходзіла нам на дапамогу Іна Афанасьеўна. Адчуваецца, што яна добра ведае і любіць сваю справу. Вельмі прыемнае ўражанне пакідаюць самі адносіны яе да працы. Іна Афанасьеўна ніколі не спазняецца на работу.

Хіба не можа нас кранаць тое, як у час гэтай зімовай сесіі яна праседжвала з намі цэлыя дні ў кабінеце. Як для нас, студэнтаў, так для Іны Афанасьеўны Каралевай у час сесіі не было выхадных дзён. Кабінет працаваў нават у нядзелю.

Цяпер мы знаходзімся на практыцы ў школе. З першага дня практыкі мы ўбачылі, што без кабінета беларускай мовы нам не абыйсціся. Тут жа сабрана ўся метадычная літаратура, школьныя дапаможнікі. І пацягнуліся зноў напружаныя дні працы. Калі б не зайшоў у кабінет, цябе сустрэне прыветлівая ўсмешка лабаранткі, яе падтрымка, добрая парада, дапамагае.

Група студэнтаў філалагічнага факультэта.

ВЯСНОВАЯ ЛІРЫКА

Не смуці свае вочы сінія,
Не сумуй, стань сягоння
вясёлкай:
Ён чакае цябе, адзіную,
І сустрэне аднойчы на золку.
Скажа добрае нешта, цёплае,
І ўжо йсці вам дарогай
адною...
Не сумуй, будзь сягоння
вясёлкаю,
Будзь сягоння самой
вясною!..

Галіна ПАНЬКО.

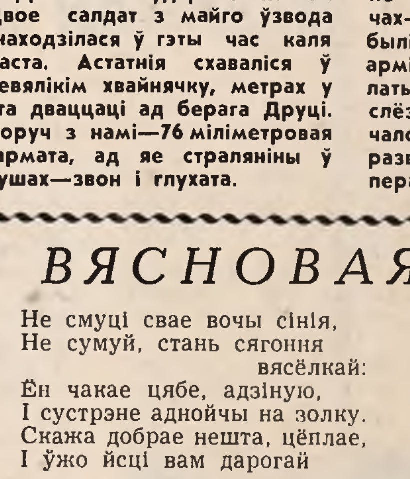

Жыццё ў пупышках ледзьве
цепліцца,
Вярба ўся спалатнелая ад
сну...
Спяшаць дзяўчаты,—
ім ніяк не церпіцца—
Каб хоць на тыдзень
абхітрыць вясну.
Галінкі тыя, што дагэтуль
стылі,
Што нерухома віслі
над ракой,
Дзяўчаты раніцой
угаварылі
Да іх перасяліцца ў пакой.
Пупышкі страпянуліся
адразу,
Узрадаваліся—будуць жыць!
І дзюбкі лісцікаў раскрыла
ваза,
Як птушанё, якое хоча піць.
А на стале разгорнутая
кніжка,
Дзяўчат гіпнатызуе
маладзік,
Забыліся зялёныя
пупышкі,
Што ўчора іх марозіў
сакавік.

Мар'ян ДУКСА.

ВЕСТКІ З ПРАКТЫКІ

Нядаўна на філалагічным факультэце закончылася метадычная практыка студэнтаў IV—V курсаў дзённага і вячэрняга навучання. Арганізацыя і правядзенне педпрактыкі — важны і адказны этап падрыхтоўкі высокакваліфікаваных кадраў настаўніцтва, які запатрабаваў максімум намаганняў, напружанай работы як саміх студэнтаў, так і прафесарска - выкладчыцкага калектыву факультэта.

ІМЯ ТАБЕ—НАСТАЎНІК!

З прыемнасцю хочацца адзначыць, што студэнты-практыканты сур'ёзна паставіліся да работы ў школе. Яны актыўна ўключыліся ў складаную, шматгранную дзейнасць настаўніка—давалі пробныя і заліковыя ўрокі, праводзілі разнастайныя гутаркі, вечары, дыспуты, сустрэчы, культпаходы, падмянялі на рабоце захварэўшых настаўнікаў. І не было выпадку, каб па віне практыканта быў сарваны ўрок, або не выканана тое ці іншае выхаваўчае мерапрыемства.

Прыемна пачуць пахвалу з вуснаў вопытнага настаўніка ці метадыста аб рабоце нашых студэнтаў у школе. Прыемна бачыць, на якім высокім прафесіянальным і метадычным узроўні, як прадумана, займальна і па-артыстычнаму ўзнёсла давалі заліковыя ўрокі Лапкоўская І., Красоўская В., Яйсо В., Семашкевіч Р., Прашковіч Л., Ляшчынскі В. (IV курс аддз. бел. мовы і літ.), Пальцаў Г., Канцлер Р., Слабодчыкаў М., Лебедзеў В. (IV курс аддз. рускай мовы і літ.), Ганестава В., Верамейчык Л., Чарняўскі М., Вайткевіч В. (V курс аддз. бел. мовы і літ. вячэрняга навучання), Паўлава Н., Садоўская Г., Андзіева А., Сташкевіч К., Дзёмін Н. (V курс аддз. рускай мовы і літ. вячэрняга навучання) і іншыя.

Выдатнае веданне фактычнага матэрыялу, працавітасць, стараннасць, усведамленне высокага абавязку настаўніка—сведчанне таго, што універсітэт рыхтуе высокакваліфікаваных педагогаў, якія ў хуткім часе выйдуць на самастойную дарогу жыцця і працы.

Вялікую дапамогу студэнтам-практыкантам аказвалі вопытныя настаўнікі мінскіх школ і метадысты факультэта. Асабліва многа працавалі са студэнтамі тт. Гладкая В. А., Ланда Б. А., Гінзбург Б. З., Масальская М. І., Шарая Н. Я., Грановіч Р. З., Скарасцецкі А. М., выкладчыкі БДУ імя У. І. Леніна, метадысты Скачко А. А., Багрова Д. П., Ішчанка І. Ц., Царанкоў Л. А.

Не стаялі ў баку ад гэтага важнага мерапрыемства і выкладчыкі факультэта. Каштоўныя парады і кансультацыі часта давалі студэнтам вопытныя метадысты М. І. Жыркевіч, З. С. Мялкіх, У. С. Карабан, Г. М. Базыленка і іншыя. Школы наведвалі больш як 20 выкладчыкаў філалагічнага факультэта.

На заключнай нарадзе студэнтаў і метадыстаў, якая нядаўна адбылася, былі падведзены вынікі педпрактыкі на вячэрнім аддзяленні. Большасць студэнтаў-практыкантаў вячэрняга навучання была атэставана ацэнкамі «выдатна» і «добра». Выказаныя каштоўныя прапановы і рэкамендацыі настаўнікаў-метадыстаў будуць улічаны пры арганізацыі педпрактыкі ў наступным навучальным годзе.

Палавіна студэнтаў-практыкантаў дзённага навучання выехала на стажорскую практыку ў сельскія школы рэспублікі. Там яны набудуць вопыт самастойнай работы ў школе,—тое галоўнае, што патрабуецца ад кожнага настаўніка і выхаваўцы.

Я. КАМАРОЎСКІ,
загадчык педпрактыкі.

А. С. ФАРФЕЛЬ

Адзінаццатага красавіка раптоўна памёр дацэнт кафедры ўгалоўнага працэса і крыміналістыкі кандыдат юрыдычных навук АРОН САМОЙЛАВІЧ ФАРФЕЛЬ.

Арон Самойлавіч нарадзіўся ў 1912 годзе ў горадзе Ленінградзе. Пасля заканчэння Ленінградскага інстытута савецкага будаўніцтва, працаваў інструктарам Іванаўскага абласнога камітэта камсамола, загадчыкам аддзела. У 1934—1938 гадах вучыўся ў аспірантуры пры Ленінградскім юрыдычным інстытуце, пасля заканчэння якой працаваў выкладчыкам у вышэйшых навучальных установах Ленін... да, Казані, Свярдлоўска.

У гады Вялікай Айчын... вайны А. С. Фарфель праца... у органах вайсковай праку... туры. За выдатнае выкана... баявых заданняў Арон Са... лавіч ўзнагароджан ардэна... «Чырвонай Зоркі», «Айчын... вайны II-ой ступені» і ме... лямі.

З 1946 года і да апош... часу Арон Самойлавіч ... дацэнтам юрыдычнага факу... тэта нашага універсітэта. Ар... Самойлавіч — высока кваліфі... каваны выкладчык. Ён лю... сваю прафесію, многа праца... над сабой. Выкладчыкі, ст... дэнты, увесь калектыў ф... культэта глыбока паважалі... любілі гэтага жыццярадасна... вясёлага, душэўнага чалаве...

Арон Самойлавіч акты... ўдзельнічаў у грамадскім жы... ці універсітэта. Асабліва вя... кая заслуга належыць яму ... стварэнню Мінскага гарадск... універсітэта прававых ве... Ён выступаў з лекцыямі пе... работнікамі органаў суда, пр... куратуры, міліцыі і інш... дзяржаўных устаноў.

Назаўсёды адышоў ад ... выдатны педагог, цудоўны ... варыш. Усе, хто працаваў ... зам з Аронам Самойлавіча... захаваюць аб ім памяць ... сваіх сэрцах.

ГРУПА ТАВАРЫШАЎ.

СПОРТ

З 21 красаві... ва універсітэце б... дзе праводзіц... спартыўная нядз... ля, прысвечана... 95-годдзю з дн... нараджэння Ул. ... Леніна. У пар... «Перамогі» адб... дзецца масавы в... сенні крос студэ... таў. Дыстанцы... 1 000 метраў — мужчыны; 500 ме... раў — жанчыны.

У спартыўн... зале універсітэ... 21 красавіка буд... праведзена спаборніцтва ... гімнастыцы.

24 красавіка ў парку «Пера... могі» адбудзецца фінал вясе... няга кроса універсітэта.

Дыстанцыя—3000 метраў — мужчыны, 1000 метраў — жан... чыны.

Пачатак кроса а 16 гадзі...

ПЕРШЫЯ КРОКІ

...Школа сустрэла Кіру шумам і смехам—быў перапынак. Ёй даверылі 5 «Б»—сорак цікаўных, дапытлівых хлапчукоў і дзяўчынак.

Практыка—гэта адказны экзамен. Кіра выклікала вучняў, тлумачыла новы матэрыял так, як быццам ёй гэта было не ўпершыню. Яе поспеху аднакурснікі радаваліся разам з ёю: урок быў праведзен на «выдатна». А тэма нялёгкая—паход Аляксандра Македонскага ў Сярэднюю Азію. Кіры было прыемна бачыць уважлівых вучняў. Калі ж яна сама пыталася ў іх аб чым-небудзь — дзесяткі рук цягнулася ўверх, кожнаму з іх хацелася адказаць на пытанне настаўніцы.

Да ўрокаў даводзілася рыхтавацца доўга, трэба была прачытаць шмат літаратуры. Калі Кіра павінна была расказваць аб Спартаку, то яшчэ раз прачытала кнігу Джаваньолі «Спартак», а пасля, на ўроку, зачытала з яе цікавыя ўрыўкі.

— Вучням і мне вельмі падабаюцца твае ўрокі, з цябе выйдзе сапраўдны педагог,—сказала класны кіраўнік 5 «Б» Рыта Паўлаўна Марчанка.

У старэйшых класах выкладанне ўскладняецца. Таму Кіра старанна рыхтуецца да кожнага ўрока. У канцы трэцяй чвэрці ў школьнай практыцы Кіры быў такі выпадак. Кіра давала ўрок у 9 «А» класе, і тут яна даведалася, што настаўнік, які павінен быў весці пасля яе наступны ўрок, захварэў.

Дзяўчына рашыла правесці за яго ўрок.

— А ці зможаш!—запыталася ў яе класны кіраўнік Вольга Рафаілаўна Клябанава.

— Змагу,—цвёрда адказала Кіра.

Яшчэ, бадай, ніколі Вольга Рафаілаўна не адчувала столькі рашучасці, упэўненасці ў словах гэтай няўрымслівай практыканткі, як цяпер. Таму паверыла, не падвяла Кіра... І як удзячна яна была пасля Кіры Ліпскай. Мала таго, што практыкантка апрасіла за ўрок дванаццаць вучняў. Кіра з майстэрствам спрактыкаванага педагога растлумачыла і наступную тэму.

Так праходзяць дзень за днём. Зараз у Кіры Ліпскай мала вольнага часу, яна піша курсавую работу, праходзіць практыку ў 42-ой школе, дзе ёй даводзіцца даваць па шэсць урокаў у тыдзень, рыхтуецца да сесіі. Першыя самастойныя крокі ў нялёгкае жыццё настаўніка зроблены, гэта надае бадзёрасці, веры ў свае сілы.

Л. БАРБУК,
студэнтка першага курса аддзялення журналістыкі.

ФЕЛЬЕТОН

КВАДРАТНЫ КОРАНЬ З ДВОЙКІ

У рэдакцыі — напружаная цішыня.

«Над чым задумаліся, дзеячы пяра?» — увайшоўшы, спытаў Даніла Смык. «Над двойкай»,—паціхеньку прамовіў загадчык вучэбнага аддзела. «А што, няўжо іх у вас так багата?» — здзівіўся Даніла. «Ды і нямала»,—глыбока ўздыхаючы адказаў яму наш калега.

«А давайце палічым!» — жвава прапанаваў самы рухавы супрацоўнік нашай рэдакцыі.

«А можа не трэба?» — сумеўся самы нерашучы з другога кутка.

Самы рухавы супрацоўнік не здаваўся: «Лічыць!»

«Двойкі, яны розныя бываюць!» — запярэчыла адна з нашых супрацоўніц — дзяўчына з мяккім сэрцам: «Вось, напрыклад, у Мышкіна з IV курса фізфака завалы на дзвюх сесіях запар, у гэтай сесіі—дзве двойкі, — вось гэта, я скажу, паўнацэнныя, хранічныя ў сваёй паўнацэннасці перажыткі! І не тое ў Міскевіч з сёмай групы II курса таго ж фізфака: ёй цяжка даецца матэрыял, яна стараецца і, можа, каб сябры па групе ёй памаглі, выпраўлялася б тая двойка, не асабліва супраціўляючыся...»

«Двойцы няма апраўдання!» — адрэзаў Даніла Смык.

Дзяўчына з мяккім сэрцам маўчала, а маўчанне, як вядома, знак згоды.

«Лічыць!» — не адступаў ад свайго самы рухавы.

«Узяць квадратны корань з двойкі!» — падтрымаў яго нарэшце нерашучы, які яшчэ ў сярэдняй школе не ўмеў яго браць, а таму пайшоў на журналістыку.

Вераб'ёва робіць чарговую спробу здаць экзамен...

Загадчык аддзела інфармацыі пачаў корпацца ў сваіх запісах.

Смык зірнуў у першы, і яго твар перасмыкнула: Бяляцкі, III курс фізфака — тры «нездавальняюча»; II курс фізфака — Пола, Вараб'ёва, Далгарукаў, і яшчэ Яўсеенка, I курс юрфака, — двоек — аж у вачах замітусілася. «А што будзе, калі Яўсеенка да трацяга курса дойдзе!» —ускрыкнуў Даніла Смык.

Даніла Смык глядзеў на самага рухавага шырока раскрытымі вачамі:

Загадчык інфармацыі ўзбіўся на двоечнікаў, што пазараліся, калі мець іх, то не адну, а дзве: да пары, як кажа прыказка. «Церашкова, II курс рускага аддзялення, — чытаў ён, — III курс рускага аддзялення — Качаноўскі, Такуева — двоечкі хвосцік у хвосцік, паўнагрудыя, хоць чапляй іх завушніцамі, хоць гуляй імі як клюшкай».

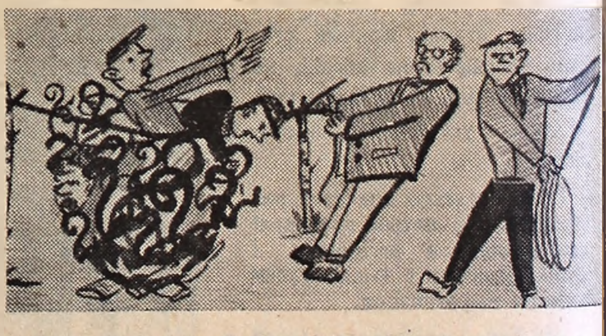

Выкладчыкі не дадуць загінуць студэнцкай душы, не дадуць!

Калі загадчык інфармацыі зачытваў прозвішчы, у каго па адной двойцы, Даніла Смык, як мае быць, ачмурэў, і толькі некаторыя з іх даходзілі да яго свядомасці:

«...Мяснікаў Е., II курс юрфака — адна... Зубцоў, I курс фізфака — адна... III курс фізфака, Аляксеева — адна...»

А самы рухавы супрацоўнік усё лічыў. Ды тут загадчык інфармацыі ўспомніў, што некалькі блакнотаў забыўся ў інтэрнаце.

«Як жа мы тады выцягнем квадратны корань з двойкі?» — ледзь не заплакаў нерашучы.

«А ці не лепш выцягнуць за вуха ды на сонейка ўсіх абібокаў і гультаёў!» — перабіў яго самы рухавы.

«Працяг будзе», — запэўніў іх загадчык аддзела інфармацыі.

«Лепш бы яго не было!» — сказаў Даніла Смык, і ўсе ў рэдакцыі маўчалі, а маўчанне, як вядома, знак згоды.

Гутарку і маўчанне стэнаграфіраваў Даніла ШЫЛА.

Рэдактар П. П. СІЛІВАНЧЫК.

АТ 01877. Адрас рэдакцыі: г. Мінск, Універсітэцкі гарадок, галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19. Друкарня Выдавецтва «Звязда» Тыр. 2000. Зак. 153